

PISMO JANKU JEZOVŠKU 17.7.2003

Vladimir Gajšek

V Ljubljani, dne: 17. julij 2003,
četrtek, ob 11:41:51^h -

Pošilja: <vladogajsek@hotmail.com>
Prejemnik: operamobile@compuserve.de
Vsebina: **Zdravo telo zdravega duha in narobe**

Dragi Janko,

ko omenjaš vestičko Nika Šoštariča, nekdanjega Katedrinega urednika, plesalca in občasnega šahista, z navedkom, da obstaja Gajševsko jezero - Prvo srečanje motoristov, je seveda mogoče povedati, da je vrsta mojih prednikov izhajala iz slomškove Ponikve, z bl. Antonom Martinom Slomškom smo bili namreč Gajški sosede in smo rojaško zavezani neki nepojasnljivi štajerski dobroti, zapisani v zemlji in zvezdah, sicer pa lovijo motoristi vedno le lastno življenje, med vetrom in prahom, v katerega se povrne tudi pelod in se obrnejo nebesne strani vsepočez zamešano, ko je padec, namreč padec pod razraščeno lipo slovenstva, padec pod lipovo cvetje, da se sreba meščanski lipov čajček ob lipovi mizi in ob posekani lipi, kakor je menda storil onle zakrpani Martin Krpan, sicer bi bilo vse zaman, tudi slednje hotenje, bi bila zatrta sleherna želja, ki nas preizkuša z redkokdaj doseženim soglasjem med izsušenimi očmi in še bolj izsušenimi

jeziki, da se v cerkvenih orglah oglašajo druga ogledala in zamaknjenost v smisel, ki je še vedno smisel biti, potlej pa je ta naša Golgota itak križana z drugimi zvezdami, z nekimi drugimi in kakor otroškimi sanjami, da smo v lastnem glasu komaj še sence, da se luščijo freske in čudenje, podobno evangeljskemu oznanjevanju, medtem ko ni čudeža od nikoder, le žugajoči prst nad otrokovo glavo se dvigne k prepovedanemu sadu, češ, v objestnem veselju neugnanosti, a tudi že z občutkom krivde, kadar se kaj zalomi mimogrede, pravzaprav v neugasljivi ustvarjalni žeji in želji, s previdnostjo, ki ni božja, ampak je razredno vasezagledano strožja, med tenko črto dneva in noči, ko se za trenutek, vsaj za droben hipec opogumimo in smo, ki smo, vsak zase odslovljen v slovo, vsak kakor romar, ki ne priroma nikoli do konca, četudi se zdi drugače in je v nemi molitvi človeška lučka upanja, lučka brlivka, prej v zahvalo dnevu kakor nočnim moram in grozavim sanjam, iz katerih se zbuja, ne da bi se ozrli na včerajšnji dan?...

- zdaj in nikoli več se torej dogaja ta čas za tačas vznemirjeno upognjenko obzorja, ko v zarjo vzklijejo vrtnice in lilije, palme in oljke, češnje in slive in jabolane in hruške..., in je vsa večnost več ali manj med dvema prazninama noči in dvema polninama dneva, torej med polnočjo in poldnevom, ko se zgodi življenje in je pohorski granit izbliskan, je slovenstvo uresničeno v svojem, zaenkrat še neutrganem, a že izklesanem deležu biti, proti kriku v tišini, da ne bi bilo pozabljeno niti eno ime, da bi zdaj ta trenutek ostal ta trenutek zdaj in zavekomaj...

- in občutevaš razlike, ki te mečejo v deželo nemško skozi bolničarje propalih zgonjenih kuzlic in obveznih policijskih psov, v razliki med dachauskimi in drugimi zidovi prisilnih taborišč, da je spanje služno za crkavanje in so tetovaže na podlahti kakor klic na pomoč, v počasnem ritmu mladostno zatrtih skrivnosti, ko so posamič in kolektivno umirali ljudje, razporejeni v strožje številke apelov, podobno tudi v slovenskem samoupravnem socializmu, le da tukaj brezbožno obrnjeno in sprevrnjeno v revolucijo zasliševanj in ustrahovanj, skozi strahove pred pesmijo in sploh proti leposlovni besedi in sploh proti vsaki knjigi, zato sežigi dobrikavih prasketanj in v soglasju z živo smrtjo,

samo skozi okno pogledaš - in kaj vidiš, Janko? katero nebo se ti obljublja za vprašanje, po katerem je smisel izbran in je potovanje brez cilja, ker si zmerom tam, kjer je poguba daleč, ker živiš v spominu na boljše dni, ki se razblinjajo sproti v prihodnost, tudi pohvalno, v idili lastnih prisluhov v sobi, v pogledih skozi okno, največkrat brez popolnega zatišja in pričakovanih šepetov, z oglašanjem srca in po uhojenih poteh med svetlim nemirom in svetlejšimi skladbami, razčrhnjenimi kakor ptičje petje:

nekaj zemeljskega je na nebu, nekaj glasbe v hrumenju motorjev ob Gajškovskem jezeru ali koderkoli, čeprav komaj napovedljivo

Te lepo pozdravljam

Vladimir

* - gospa Irena A. Nabergoj, ki si ji pisal, je te dni zbolela in ima visoko vročino v vročini, sicer pa je požrtvovalna kot zmerom...